

Vážení,

promiňte mi, možná můj názor budete někteří považovat za nevhodný či drzý, ale nemohu nereagovat na článek vydaný v Litoměřickém deníku dne 16. 8. 2014 (viz foto).

Jsem obyčejnou občankou tohoto státu, manželkou a matkou. Pracuji v sociální sféře a mám sociální citění, ale bohužel, jak jsem se po přečtení článku přesvědčila, jsem měla zřejmě mylnou představu o tom, koho považovat za „sociálně potřebnou osobu“.

Věřím tomu, že paní Margita byla šťastná a rozzářil se jí úsměv ve tváři, když dostala nové naslouchadlo zdarma financované z Tříkrálové sbírky. Dle tvrzení několika litoměřických občanů toto není jediný moment, kdy má spokojený výraz ve tváři. Nával štěstí se také prý velmi často dostaví, když paní Margita vhadzuje peníze do výherních hracích automatů. Je velice známá v lokálech areálu „Družba“. Jak byla nazvána: „taková místní persona“. Není to tedy názor pouze jednoho člověka.

Ptám se tedy, kam tato společnost dala rozum? Je toto veřejné tajemství a všichni dělají, že o tom neví, nebo to skutečně ti, kteří rozhodli o přidělení financí nevědí. Toto si musí každý zodpovědět sám sobě. Promiňte, ale v tomto případě mi to celé připadá jako směšná scéna ze špatného filmu. Věřím, že spoustu litoměřičanů obsah zmíněného článku přinejmenším zaskočil, možná i šokoval.

Je správné podporovat ze sbírky někoho, kdo by asi na nové naslouchadlo finance měl, ale bohužel je promarní na nesprávném místě?

Bohužel o lidech, kteří by naši pomoc skutečně potřebovali a vážili by si jí, se možná nikdy nedozvíme.